

Grunder och huvudargument

Överklagandet grundas på att tribunalen har överträtt unionsrätten, nämligen artikel 52.1 b i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken,⁽¹⁾ senast ändrad genom rådets förordning 2015/2424.⁽²⁾

Tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den slog fast att den som var innehavare/förvärvare/klagande med avseende på EU-varumärket hade handlat i ond tro när vederbörande gav in ansökan om registrering av varumärket med nr 006035547. Tribunalen feltolkade begreppet ond tro. Det är inte oärligt eller oetiskt att använda sig av en beskrivande lydelse för att beteckna en affärsverksamhet. Registreringen som varumärke utverkades följaktligen inte i ond tro.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, 2009, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2424 av den 16 december 2015 om ändring av rådets förordning (EG) nr 207/2009 om gemenskapsvarumärken och av kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke samt om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 2869/95 om de avgifter som skall betalas till Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (EUT L 341, s. 21).

Begäran om förhandsavgörande framställd av dall'Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypern) den 19 september 2018 – D. Z. mot Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

(Mål C-584/18)

(2018/C 445/06)

Rättegångsspråk: grekiska

Hänskjutande domstol

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Parter i det nationella målet

Kärande: D. Z.

Svarande: Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

Tolkningsfrågor

- 1) Ska beslut nr 565/2014/EU⁽¹⁾ tolkas så, att den har direkta rättsverkningar som innebär att tredjelandsmedborgare inte är skyldiga att inneha visering vid inresa i destinationsmedlemsstaten och att den berörda destinationsmedlemsstaten inte får kräva nämnda visering om tredjelandsmedborgaren innehar en visering eller ett uppehållstillstånd som ingår i förteckningen över de handlingar som omfattas av ömsesidigt erkännande i enlighet med beslut nr 565/2014/EU, vilket destinationsmedlemsstaten har åtagit sig att tillämpa?
- 2) Om ett lufttrafikföretag på flygplatsen i utresemedlemsstaten, direkt och/eller genom sina ombud och auktoriserade tjänstemän, nekar en passagerare ombordstigning av det skälet att destinationsmedlemsstatens myndigheter inte tillåter att passageraren reser in i nämnda stat eftersom passageraren anses sakna inresevisering (visa), kan det då hävdas att lufttrafikföretaget fyller en funktion och agerar som den berörda statens förlängda arm (*emanation of State*) med den följderna att passageraren inför en domstol i destinationsmedlemsstaten kan åberopa beslut nr 565/2014/EU gentemot staten för att styrka att vederbörande hade rätt till inresa utan ytterligare visering och för att begära ekonomisk ersättning för åsidosättandet av nämnda rätt och följaktligen för åsidosättandet av vederbörandes transportavtal?
- 3) Kan ett lufttrafikföretag, direkt och/eller genom sina ombud och auktoriserade tjänstemän, neka en tredjelandsmedborgare ombordstigning på grundval av beslutet från destinationsmedlemsstatens myndigheter att neka inresa till den berörda medlemsstatens territorium, utan att i förväg utfärda och/eller överlämna ett skriftligt motiverat beslut om nekad inresa till vederbörande (se artikel 14.2 i förordning (EU) 2016/399⁽²⁾, tidigare artikel 13 i förordning (EG) nr 562/2006, där det stadgas att det ska utfärdas ett motiverat beslut om nekad inresa) i syfte att säkerställa att de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rättsligt skydd av den berörda passagerarens rättigheter, respekteras (se artikel 4 i förordningen)?

- 4) Ska artikel 2 j i förordning (EG) nr 261/2004⁽¹⁾ tolkas så, att dess tillämpningsområde inte omfattar nekad ombordstigning av en passagerare om lufttrafikföretaget fattar ett sådant beslut för att "resehandlingarna [anses vara] ofullständiga"? Ska bestämmelsen tolkas så, att nekad ombordstigning omfattas av förordningens tillämpningsområde om det i ett mål, på grund av de särskilda omständigheter som föreligger i det specifika fallet, slås fast att resehandlingarna var godtagbara och att nekad ombordstigning var oberättigad eller rättsstridig eftersom den innebär ett åsidosättande av unionsrätten?
- 5) Kan en passagerare fräntas den rätt till kompensation som följer av artikel 4.3 i förordning (EG) nr 261/2004 när lufttrafikföretaget åberopar en klausul om ansvarsfriskrivning eller ansvarsbegränsning om resehandlingarna anses vara ofullständiga, om en sådan klausul återfinns i lufttrafikföretagets sedvanliga och i förväg offentliggjorda villkor för drift och/eller tillhandahållande av tjänster? Utgör artikel 15 jämförd med artikel 14 i förordningen hinder för att tillämpa sådana klausuler om lufttrafikföretagets ansvarsbegränsning och/eller ansvarsfriskrivning?

- ⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 565/2014/EU av den 15 maj 2014 om en förenklad ordning för personkontroller vid de yttre gränserna på grundval av Bulgariens, Kroatens, Cyperns och Rumäniens unilaterala erkännande av vissa handlingar såsom likställda med de egna nationella viseringarna för transitering genom dessa länders territorium eller planerade vistelser på deras territorium som inte överstiger 90 dagar under en 180-dagarsperiod och om upphävande av beslut 895/2006/EG och 582/2008/EG (EUT L 157, 2014, s. 23).
- ⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) (EUT L 77, 2016, s. 1).
- ⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (Text av betydelse för EES) – Uttalande från kommissionen (EUT L 46, 2004, s. 1).

Överklagande ingett den 21 september 2018 av The Goldman Sachs Group Inc. av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 12 juli 2018 i mål T-419/14, The Goldman Sachs Group mot Europeiska kommissionen

(Mål C-595/18 P)

(2018/C 445/07)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: The Goldman Sachs Group Inc. (ombud: A. Mangiaracina, avvocatessa, J. Koponen, advokat)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- helt eller delvis ogiltigförklara (till exempel från maj 2007 eller november 2007 och framåt, då GS Group och dess dotterbolag endast innehade cirka 45 procent respektive 26 procent av Prysmians aktier), artiklarna 1, 2, 3 och 4 i kommissionens beslut C(2014) 2139⁽¹⁾ av den 2 april 2014 i den mån de angår sökanden, och/eller
- sätta ned det bötesbelopp som ålagts klaganden genom artikel 2 i kommissionens beslut C(2014) 2139 av den 2 april 2014, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för förfarandet i första instans och för överklagandet.

Grunder och huvudargument

Första grunden: Tribunalen tillämpade artikel 101 FEUF och artikel 23.2 i förordning 1/2003⁽²⁾ felaktigt genom att finna att klaganden skulle hållas ansvarig för en överträdelse som begåtts av Prysmian från den 29 juli 2005 till den 3 maj 2007 (perioden före börsintroduktionen).